

грабишъ? Не те ли парятъ сълзитѣ на твойта майка, та искашъ като живъ огънь да те горятъ и сълзитѣ на чуждитѣ майки? Върни се изъ свѣта и, докато не станешъ човѣкъ, не прекрачвай прага на бащината ти кѣща. Две години съмъ те чакала и още ще те чакамъ. До смъртта си ще те чакамъ, но разбойникъ не те искамъ. По-хубаво камъкъ да бѣхъ родила, отколкото крадецъ на чуждъ имотъ и разплаквачъ на майки и жени. Иди си! Все едно, че не си прекрачвалъ прага на бащината си кѣща! А когато станешъ човѣкъ, върни се да получишъ благословията ми!

Нането почувствува нужда да се оправдае и рече:

— Бабо Елено, азъ съмъ Странджанскиятъ хайдутинъ—Нането! Толкова ли много приличамъ на твоя синъ?

— Синко, добре правишъ, че се срамувашъ да признаешъ, че си мой синъ! Азъ не искамъ такова чедо! Махни се отъ очитѣ ми!

— Ще се махна, но най-напредъ дай жълтицитѣ!
— и Нането здраво стисна ржката на старата жена.

— Защо ме дърпашъ? Главата ми на дървника ли искашъ да сложишъ? Такъвъ, какъвто си — азъ съмъ те родила! Та нали и моятъ синъ е непрокопсаникъ като тебе! Доживѣхъ и това чудо да видя — синъ майка си да коли!

— Ти не си ми майка! — извика Нането и вдигна ножъ надъ главата ѝ да я сплаши.

Баба Елена скръсти ржце върху гърдитѣ си, наведе глава и съ странна кротостъ заговори:

— На, удрай, синко! Изпий и кръвта на майка си! И знай, азъ не съмъ само твоя майка, а на цѣлия свѣтъ! Азъ се моля, плача и страдамъ за всички майки. Та и за тебъ съмъ се молила, да те вразуми Богъ и да се приберешъ като човѣкъ въ бащината си кѣща, да се задомишъ и челядь, за слава Божия, да навѣдишъ!

Нането прибра ножа въ ножницата, но не промѣ-